

Kitab Daniel - Nomer Rong Atus

Pambabar Pratandha Kenabian: Panggumpuling Kaping Kalih lan Maknanipun wonten ing Eskatologi Adventis

Jeff Pippenger

2024-05-05

Kita lagi nimbang mangsa kenabian sing dilambangaké minangka panglumpuking kapindho, kang diidentifikasi déning nabi Yesaya, lan sawisé iku déning Sister White.

Lan ing dina iku bakal ana oyodé Isai, kang bakal madeg dadi panji kanggo para bangsa; marang Panjenengané para bangsa liya bakal ngupaya; lan papan panggenaning Panjenengané bakal mulya. Lan bakal kalakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal ngacungaké astané manèh kaping pindho kanggo mbalèkaké turahing umaté, kang isih kari, saka Asyur, lan saka Mesir, lan saka Patros, lan saka Kus, lan saka Elam, lan saka Sinear, lan saka Hamat, lan saka pulo-pulo ing segara. Lan Panjenengané bakal ngedegaké panji kanggo para bangsa, lan bakal nglumpukaké para wong buwanganing Israèl, lan ngimpun bebarengan wong-wong Yéhuda kang kasebar saka patang pojoking bumi. Sembranané Éfraim uga bakal sirna, lan para satruné Yéhuda bakal katumpes: Éfraim ora bakal meri marang Yéhuda, lan Yéhuda ora bakal ngganggu Éfraim. Yesaya 11:10–13.

Nalika umat Allah ing dina pungkasan kagumpulake kaping pindho, ana sawijining panyawijian ana ing antarané para murid iku, kang dilambangaké déning sepuluh dina sing ndhisiki Pentakosta, lan kang diarani déning Yesaya minangka wektu nalika, “Iri atiné Éfraim uga bakal sirna, lan para satruné Yehuda bakal katumpes: Éfraim ora bakal meri marang Yehuda, lan Yehuda ora bakal ngganggu Éfraim.”

“Pacoban bakal tumiba marang umate Allah lan ilining suket ala bakal dipisahake saka gandum. Nanging aja nganti Éfraim meri marang Yehuda maneh, lan Yehuda ora bakal ngganggu Éfraim maneh. Tembung-tembung kang becik, alus, lan kebak welas asih bakal mili metu saka ati lan lathi kang wus kasucèkaké. Iku penting banget yèn kita kudu manunggal, lan manawa kita kabèh ngupaya andhap asor lan lemah lembuté Kristus, kita bakal nduwèni pikirané Kristus, lan bakal ana kasawijèning roh.” Review and Herald, 19 Maret 1895.

Panyawijèn minangka salah siji unsur saka pakaryan kang katindakaké déning Kristus nalika Panjenengané nglumpukaké satus patang puluh papat èwu iku kaping pindho. Kasawijèn mau katandhakaké déning sepuluh dina tumuju Pentakosta, lan enem dina pasamuwan kémah ing Exeter, lan samesthiné bisa katindakaké wiwit taun 1856 nganti 1863, saupama wong-wong kang wis ngalami kuciwane gedhé tanggal 22 Oktober 1844 ora kesasar dalané.

“Nanging sajrone mangsa mangu-mangu lan kahanan ora mesthi sing ngetutaké sawise kuciwa mau, akèh wong pracaya Advent nyerah marang pracayané. Padudon lan

pamisahan banjur mlebu ing antarané wong-wong mau.... Mangkono pakaryan iku kabendhet, lan jagad kauntal ing pepeteng. Saupama sakabèhé badan Adventis padha manunggal ing dhawuh-dhawuhé Gusti Allah lan pracayané Gusti Yesus, mesthiné sajarah kita bakal beda banget!”

“Dudu karsané Allah manawa rawuhipun Kristus kudu katundha kanthi mangkono. Allah boten nata manawa umat-Ipun, Israel, kedah nglembara patang puluh taun wonten ing ara-ara samun. Panjenengané sampun janji badhé nuntun wong-wong mau kanthi langsung dhateng tanah Kanaan, lan netepaké wong-wong mau wonten ing ngriku dados umat ingkang suci, sehat, lan bingah. Nanging wong-wong ingkang dhateng wong-wong mau pangandika punika kaparingakaké rumiyin, boten mlebet “amargi boten percaya” (Ibrani 3:19). Manahipun kebak sambat-sambat, pambrontakan, lan sengit, mila Panjenengané boten saged netepi prasetyanipun kaliyan wong-wong mau.

“Sajrone patang puluh taun, percaya ora, nggrundel, lan pambalélan wis nutup dalan tumrap Israèl kuna mlebu ing tanah Kanaan. Dosa-dosa sing padha iku uga wis ngundhakake mlebué Israèl modhèrn menyang Kanaan swarga. Ing loro prakara mau, dudu janji-janjiné Allah sing kaluputan. Nanging percaya ora, kadonyan, ora kasucèkaké, lan pasulayan ana ing antarané umat sing ngakoni dadi kagungané Pangéran, iku kang njalari kita tetep ana ing donya dosa lan kasusahan iki nganti pirang-pirang taun.” Selected Messages, buku 1, 68, 69.

Mudhuné malaékat kapindho mau nandhani anané panyebaran nalika kuciwaning pisanan, kang miwiti mangsané nentèni; banjur nuntun marang wektu nem dina ana ing patemon kémah ing Exeter, ing ngendi kasawijèn tumrap pekabaran iku kawujud luwih dhisik sadurungé kawutahané Roh Suci ana ing pekabaran Pambengok Wengi-Tengah ing pungkasané patemon mau.

Rawuhipun malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844 nandhani anané panyebaran ing wektu pepalang ageng, sarta nglebetaké sawijining mangsa piwulang nalika kayektèn-kayektèn sing kagandhèng karo Papan Mahasuci kabukak marang umaté Allah. Ing taun 1849 Pangéran wus nglèrèhaké asta-Nya kanggo nglumpukaké umat-Nya bebarengan kaping pindho, lan ing taun 1851, bagan 1850 lagi kaaturaké. Bagan iku makili piwulang dhasar, lan uga piwulang iku dhéwé sing kudu diangkat ana ing ngarepé jagad minangka sawijining panji.

Pakempalan kaping pindho para murid déning Kristus diwiwiti sanalika nalika Panjenengané tumedhak, lan pakempalan wong-wong ing Exeter diwiwiti sajrone mangsa wektu tundha. Ing sajarah pambrontakan taun 1863, pakempalan kaping pindho diwiwiti paling ora limang taun sajrone proses pendhidhikan sing diwiwiti nalika pepadhang bab pasucèn kabukak ing taun 1844. Ing taun 1848, Islam nalika iku banjur nuwuhaké nesu ing antarané bangsa-bangsa. Pakempalan kaping pindho dipratélakaké minangka karya sing lumaku kanthi maju sethithik-sethithik sing kaleksanan déning tekané sepuluh dina sing ndhisiki Pentakosta, lan uga déning nem dina pakempalan kémah Exeter, lan mesthiné wis rampung ing taun 1856.

Pakaryan nglumpukaké umaté kaping pindho iku pakaryan panutupé malaékat katelu, lan iku katindakaké déning astané Kristus.

Lan nalika dina Sabat wus tekan, Panjenengane wiwit mulang ana ing papan pangibadah; lan akeh wong kang krungu Panjenengane padha gumun, pangucape, “Saka ngendi wong iki olèh prakara-prakara iki? Lan kawicaksanan apa iki kang diparingake marang Panjenengane, nganti pakaryan-pakaryan linuwih mangkono katindakaké déning astanipun?” Markus 6:2.

Panyebaran kang dumadi nalika simbol ilahi tumurun miwiti sawijining proses panggodhogan, kang pungkasane ngetokaké loro golongan para panyembah, lan kanthi mangkono ngresiki pasamuwan.

Piranti tampiné ana ing tangané, lan Panjenengané bakal ngresiki tenan papan panggilingané, sarta nglumpukaké gandumé menyang lumbung; nanging Panjenengané bakal ngobong sekamé nganggo geni kang ora kena dipatèni. Matius 3:12.

Ing wektu iku umaté Allah kudu nampa pesen saka tangané malaékat mau lan mangan iku.

Lan aku weruh malaékat liyane kang gagah prakosa mudhun saka swarga, kasandhangan méga; lan ana pelangi ana ing sirahe, lan pasuryané kaya srengéngé, lan sikilé kaya tugu-tugu geni. Lan ana ing tangane kitab cilik kang kabukak; lan dheweke nancepaké sikil tengené ana ing segara, lan sikil kiwaé ana ing bumi. Wahyu 10:1, 2.

Nalika malaékat kapindho rawuh ing tanggal 19 April 1844, umat Allah padha kasebar. Wiwitane padha wis kasawijèkaké lumantar kawujudané wangsit ing Wahyu pasal sanga, ayat limalasa, ing tanggal 11 Agustus 1840, nanging Pangéran wus nahan asta-Né tumrap sawijining kaluputan ing petungan sawatara angka ing bagan mau.

“Aku wis weruh manawa bagan 1843 iku dipandhegani dening asta Pangéran, lan manawa iku ora kena diowahi; manawa angka-angka iku kaya sing dikarsakaké déning Panjenengané; manawa asta-Nya ana ing sandhuwuré lan ndhelikaké sawijining kaluputan ing sawatara angka, supaya ora ana wong siji waé sing bisa ndeleng iku, nganti asta-Nya dijabat.” Early Writings, 74.

Panyingkiran astanipun maringi kalodhangan dhateng Samuel Snow supados saged ngenali tanggal ingkang leres tumrap wahyu ingkang katingal kados telat punika.

“Wong-wong kang setya nanging kuciwa iku, sing ora bisa mangerti yagene Gustine ora rawuh, ora ditinggal ana ing pepeteng. Maneh padha katuntun marang Kitab Suci supaya nliti wektu-wektu nabi. Astane Pangeran kasingkirake saka angka-angka iku, lan kaluputan mau katerangake. Wong-wong mau weruh manawa wektu-wektu nabi iku nganti tekan taun 1844, lan manawa bukti kang padha wis diaturake kanggo nuduhake yen wektu-wektu nabi mau pungkasané ana ing taun 1843, mbuktekake menawa wektu-wektu iku sejatiné bakal rampung ing taun 1844.” Early Writings, 237.

Sajarah malaékat kapisan lan kapindho ngemot sawijining runtutan tenger-tenger dalan sing magepokan karo asta Kristus. Nalika Panjenengané tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840

lan 19 April 1844, Panjenengané nggawa sawijining piwulang ana ing asta-Nya. Asta-Nya iku kang nuntun panyusunan lan pambabar bagan 1843 ing wulan Mei 1842. Asta-Nya iku uga kang nyégel sawijining kaluputan ing angka-angka ing bagan mau. Sawisé kaceraibrayan saka kuciwa kang kapisan iku, Yérémia lenggah piyambakan marga saka asta Kristus. Banjur Panjenengané nyingkiraké asta-Nya, mula kanthi mangkono piwulang Babak Tengah Wengi kabukak segelé. Tumindak ngentèkaké asta-Nya kanggo nglumpukaké umating Panjenengané kaping pindho kadadéan wiwit saka kuciwa kang kapisan nganti rapat kémah Exeter, kaya para murid pungkasane padha kaklumpukaké bebarengan ing Yérusalèm sajroning sepuluh dina sadurungé kacurahané Roh Suci. Nalika tekane malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844, Gusti ngangkat asta-Nya.

Lan malaékat kang dakdeleng ngadeg ana ing segara lan ana ing bumi iku ngangkat tangane marang swarga, lan supaos marga saka Panjenengané kang gesang langgeng ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan samubarang kang ana ing kono, lan bumi lan samubarang kang ana ing kono, lan segara lan samubarang kang ana ing kono, yèn ora bakal ana wektu manèh. Wahyu 10:5, 6.

Wiwit saka pakumpulan kapisan tanggal 11 Agustus 1840 nganti 22 Oktober 1844, sajarahing malaékat kapisan lan malaékat kapindho katandhani déning asta Kristus. Ing tanggal 22 Oktober 1844, malaékat katelu tumurun, lan kawanan cilik Millerite kacacak déning Kuciwa Agung. Ing tanggal iku Kristus ngangkat asta-Né marang swarga lan supaos yèn wektu ora bakal ana manèh.

Panglumpuking kaping pindho ing sajarah taun 1844 nganti 1863, diwiwiti nalika Kristus ngangkat astanipun, nalika ing astanipun piyambak ugi nyekel sawijining pesen kang kudu dipangan. Banjur ing taun 1849, Panjenenganipun nglantaraken astanipun kaping pindho kanggo nglumpukake umatipun kang kasebar. Wong-wong mau wus padha diklumpukake lumantar pesen Pambengok Tengah Wengi, lan kasebar nalika prakara kang wus dipratelakake iku ora kelakon. Ing pasamuwan kémah Exeter, Kristus nglumpukake pepanthanipun lan nyawijèkaké wong-wong mau ing sajroning pesen mau, kaya dene kang sampun Panjenenganipun tindakake sajroning sepuluh dina sadurunge Pentakosta. Para Millerit Filadelfia nilar pasamuwan kémah Exeter lan mbaleni Pentakosta. Ing taun 1856, Kristus ana ing sanjabaning gerakan kang wus ngalih dadi Laodikia, awit Kristus jumeneng ana ing njabaning manah tiyang Laodikia lan nuthuk, ngupaya lawanging mlebet.

Lah, Aku ngadeg ana ing ngarep lawang lan thothok-thothok; manawa ana wong krungu swaraningSun lan mbukak lawang, Aku bakal lumebu marang dhèwèké, lan bakal nedha bebarengan karo dhèwèké, lan dhèwèké karo Aku. Wahyu 3:20.

Ing taun 1856, asta Sang Kristus lagi ngathok lawang marang gerakan Millerit Laodikia, nanging tanpa asil. Ing taun 1849, pitung taun sadurungé, Panjenengané wis wiwit nglumpukaké umat kagungané kaping pindho, nanging mamang lan kahanan ora mesthi njalari gerakan Filadelfia mandheg.

“Saupama wong-wong Adventis, sawisé kuciwa gedhé ing taun 1844, tetep nyekeli imané lan kanthi manunggal nerusaké lumampah ana ing pitedahing pangrêksanipun Allah kang lagi kabuka, nampani pawartosé malaékat katelu lan mratelakaké marang donya ana ing kakuwataning Roh Suci, mesthi padha wus nyumurupi karahayoné Allah, Gusti mesthi wus makarya kanthi gagah prakosa lumantar pambudidayané, pakaryan iku mesthi wus rampung, lan Kristus mesthi wus rawuh sadurungé saiki kanggo nampani umaté marang ganjarané. Nanging ing mangsa mamang lan ora mesthi kang ndhèrèk sawisé kuciwa iku, akèh para pracaya Advent pasrah nyimpang saka imané.... Mulané pakaryan iku kasandhet, lan donya katilar ana ing pepeteng. Saupama kabèh golongan Adventis manunggal ngadeg ing dhawuhipun Allah lan iman marang Gusti Yésus, sajarah kita mesthi bakal béda banget!” Evangelism, 695.

Ing tanggal 11 September 2001, Kristus nglumpukaké umaté ing dina pungkasan, kang sawisé kuwi buyar ing tanggal 18 Juli 2020. Ing tanggal 11 September 2001, wong-wong kang wis diklumpukaké mau njupuk kitab kang kasimpen saka astané Kristus lan mangané. Ing tanggal 18 Juli 2020, wong-wong mau nampik dhawuh kang dilambangaké déning asta-Né kang kaangkat, kang nandhakaké yèn “wektu ora bakal ana manèh.”

Para Millerit Filadelfia ora mratelakaké pambrontakan ana ing ramalané kang kleru bab taun 1843, awit padha tumindak manut kabèh pepadhang kang wus dipratelakaké déning Gusti, nanging ing tanggal 18 Juli 2020 para Laodikia saka gerakan malaékat katelu padha mbrontak nglawan pepadhang kang gegandhèngan karo asta-Né. Sawisé 1844, gerakan Filadelfia saka malaékat kapisan “ing mangsa mamang lan ora mesthi” “nyerahaké pracayané,” lan dadi para Laodikia.

Taun 1856 nggambarake titik peralihan iku, minangka pralambang sawijining titik peralihan tumrap umat Allah ing jaman akhir.

Ing sawetawis wektu ing sajroning pitung taun antarané 1849 lan 1856, gerakan Millerit Filadelfia nolak asta Gusti kang lagi kaulurkaké kanggo nglumpukaké umat-é kaping pindho, lan janji iku nyatakake bilih Panjenengané badhé nindakaké luwih akèh nalika semana tinimbang ingkang sampun katindakaké biyèn.

“23 September, Gusti nedahaké marang aku bilih Panjenengané sampun ngunjukaké astanipun kang kaping kalih kanggo mbalèkaké wong-wong sésa saka umatipun, lan bilih usaha-usaha kedah dipun-gandhèng kaping pindho ing mangsa pangempalan punika. Ing mangsa pamecar, Israel sampun dipungebug lan dipunsobèk; nanging sapunika, ing mangsa pangempalan, Gusti Allah badhé marasaké lan mbebedhag umatipun. Ing mangsa pamecar, usaha-usaha kang katindakaké kanggo nyebaraké kayektèn namung gadhah pangaribawa sethithik sanget, namung ngasilaké sethithik utawi boten ngasilaké punapa-punapa; nanging ing mangsa pangempalan, nalika Gusti Allah sampun ngunjukaké astanipun kanggo ngempalaké umatipun, usaha-usaha kanggo nyebaraké kayektèn badhé ngasilaké pangaribawa miturut ancasipun. Kabeh tiyang kedah manunggal lan kebak semangat ing pakaryan punika. Aku nyumurupi bilih dados kawirangan tumrap sinten kemawon menawi nyebut mangsa pamecar minangka tuladha

kanggo ngatur kita sapunika ing mangsa pangempalan; awit menawi Gusti Allah boten nindakaké langkung kathah tumrap kita sapunika tinimbang ing wekdal punika, Israel boten badhé nate kapenggalih. Dados prelu sanget bilih kayektèn punika kedah dipunwartakaké lumantar sawijining layang kabar, sami prelunipun kaliyan dipunkhotbahaké.” Review and Herald, November 1, 1850.

Cetha, Gusti wus ngupaya majengaké pakaryanipun kanthi manunggal, nanging manunggal punika cetha wus rubuh, lan “ing mangsa mamang lan kahanan boten mesthi ingkang ndhereki kuciwa punika, kathah saking para pitados Advent nyerahaké imanipun.” The Present Truth (ingkang salajengipun dados Review and Herald) wiwit dipunterbitaké ing taun 1849, lan ing taun 1851 bagan taun 1850 sampun wonten, nanging ing taun 1856, piwulang bab “pitu wekdal” saking Imamat kaping kalih dasa enem dipuntinggal boten rampung. Pesen ingkang kabikak segelipun ing tanggal 22 Oktober 1844 punika kalampahan nalika wangsit-wektu saking kalih ewu telung atus taun lan kalih ewu gangsal atus kalih dasa taun punika dumugi pungkasanipun.

Sabat iku minangka doktrin kang madhangi ngungkuli doktrin-doktrin liyane ing wektu iku, lan sajrone rolas taun sawijining proses pangujian lumaku nganti tekan ujian pungkasan ing taun 1856. Ujian iku tumrap paleren Sabat kanggo tanah, lan iku nandhani pungkasaning sawijining proses pangujian kang diwiwiti kanthi paleren Sabat kanggo manungsa. Mangsa pangujian iku nggawa tandha tangananing Alpha lan Omega. Taun 1856 uga nggambarake tambah ing kawruh tumrap bebener dhasar kapisan kang ditemokake déning Miller, mula taun iku uga nduwèni tandha tangananing Alpha lan Omega ing tataran iku. Bebener Sabat minangka pratandha umat Allah kang kasucekake diwakili minangka swaraning Trompet Pitu, nalika rahasyaning Kristus ana ing sajroning wong pracaya, yaiku pangajab kamulyan, kasampurnakake. “Pitu kaping” diwakili déning Trompet Yobel kang kudu ditiup ing Dina Pangruwating Dosa.

Pitung taun wiwit 1856 nganti 1863 nggambarake sepuluh dina ing Yérusalèm tumrap para murid, lan nem dina rapat kémah Exeter tumrap para Millerit Filadelfia, nanging, sayangé, mangsa iku banjur dadi sawijining pepindhan tumrap wong-wong sing nampik ngetutaké Gusti nalika Panjenengané nuntun wong-wong mau lumantar mangsa transisi. Sajarah malaékat kapisan lan kapindho, yaiku mangsa sajarahing Pitu Guntur, mratélakaké bilih Gusti ngunjukaké asta-Nya kanggo nglumpukaké umat-Nya kaping pindho wiwit 19 April 1844, lan iku nggambarake sawijining tanggapan sing manut nalika para wicaksana ngetutaké Kristus mlebet ing Papan Mahasuci.

Sajarah Kadesh kapisan, yaiku sajarahing malaékat katelu wiwit taun 1844 nganti taun 1863, netepaké manawa Gusti ngulurkaké tangané manèh kanggo nglumpukaké umaté kaping pindho, nanging ing sajarah iku, pambrontakan kaandharaké. Saiki, kaping katelu, wiwit Juli 2023, Gusti ngulurkaké tangané manèh kanggo nglumpukaké umaté kaping pindho, lan wong-wong mau bakal netepi Kadesh kapindho minangka wong Filadelfia kang manut, amarga pratandhaing kayektèn netepaké telung kaping iku minangka wiwitan lan wekasan kang makili wong Filadelfia kang manut, déné tuladha ing tengah minangka wong

Laodikia kang ora manut.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel sabanjuré.

“Punapa pasamuwan-pasamuwan badhé nggatèkakên pesen Laodikia? Punapa pasamuwan-pasamuwan wau badhé mratobat, utawi, sanadyan pesen kayekten ingkang paling khidmat—pesen malaékat ingkang katelu—saged dipunwartakakên dhateng jagad, tetep nerusakên dosa? Punika pesen sih-kadarman ingkang pungkasan, pepéling pungkasan tumrap jagad ingkang sampun ambruk. Manawi pasamuwaning Allah dados anget-anget kuku, pasamuwan punika boten malih ngadeg wonten ing sih-rahmatipun Allah, langkung saking pasamuwan-pasamuwan ingkang kaandharakên sampun ambruk lan dados papan padunungan dhemit-dhemit, lan papan pangemot saben roh najis, saha kurunganing saben manuk ingkang najis lan kebak sengit. Tiang-tiang ingkang sampun gadhah kalodhangan mireng lan nampi kayekten, sarta sampun manunggal kaliyan pasamuwan Advent Dina Kapitu, nyebat piyambakipun dados umat Allah ingkang netepi pepakon, nanging boten gadhah gesang rohani lan kasucèn dhateng Allah ngungkuli pasamuwan-pasamuwan nominal, badhé nampi wewelakipun Allah kanthi mesthi kados dene pasamuwan-pasamuwan ingkang nglawan angger-anggering Allah. Mung tiyang-tiyang ingkang kasucekakên lumantar kayekten ingkang badhé dados kulawarga kraton wonten ing padaleman swarga ingkang sampun dipunsiapakakên déning Kristus kanggé tiyang-tiyang ingkang tresna dhateng Panjenenganipun lan netepi pepakon-pepakonipun.

“Sapa kang matur, Aku wanuh marang Panjenengané, nanging ora netepi dhawuh-dhawuhé, iku wong goroh, lan bebener ora ana ing dhèwèké’ [1 Yohanes 2:4]. Iki nyakup kabèh wong kang ngakoni nduwèni kawruh ngenani Allah lan netepi dhawuh-dhawuhé, nanging ora nduduhaké iku lumantar pakaryan becik. Wong-wong mau bakal nampa miturut pakaryané. ‘Sapa waé kang tetep manggon ana ing Panjenengané, ora nglakoni dosa: sapa waé kang nglakoni dosa, durung tau ndeleng Panjenengané, lan uga durung wanuh marang Panjenengané’ [1 Yohanes 3:6]. Iki ditujokaké marang kabèh anggota pasamuwan, kalebu anggota pasamuwan Seventh-day Adventist. ‘He bocah-bocah cilik, aja nganti ana wong ngapusi kowé: sapa kang nindakaké kabeneran iku bener, kaya Panjenengané iku bener. Sapa kang nindakaké dosa iku saka Iblis; awit Iblis wis nindakaké dosa wiwit wiwitan. Mulané Putraning Allah kawedharaké, supaya Panjenengané ngrusak pakaryan-pakaryané Iblis. Sapa waé kang lair saka Allah ora nglakoni dosa; awit wijiné tetep ana ing dhèwèké: lan dhèwèké ora bisa nglakoni dosa, merga dhèwèké lair saka Allah. Ing prakara iki anak-anak Allah katon cetha, lan uga anak-anaké Iblis: sapa waé kang ora nindakaké kabeneran iku dudu kagungané Allah, uga wong kang ora nresnani saduluré’ [1 Yohanes 3:7-10].”

“Kabèh wong kang ngakoni awake minangka Adventis sing netepi Sabat, nanging isih tetep urip ing dosa, iku para goroh ana ing ngarsané Allah. Laku dosa wong-wong mau nentang pakaryané Allah. Wong-wong mau nuntun wong liya menyang dosa. Tembung iki rawuh saka Allah marang saben anggota pasamuwan kita, ‘Lan gawéa dalan kang lurus tumrap sikilmu, supaya kang pincang aja nganti kesasar saka dalan; nanging luwih

becik supaya iku waras. Padha ngudia katentreman karo sakèhé wong, lan kasucèn, tanpa kasucèn iku ora ana wong siji waé kang bakal ndeleng Gusti: padha ngati-ati tenanan supaya aja ana wong kang kekurangan sih-rahmaté Allah; supaya aja ana oyot pait kang thukul banjur gawe susah kowé, lan marga saka iku akèh wong dadi najis; supaya aja ana wong kang laku jina, utawa wong najis kaya Ésau, kang awit saka sak suapan pangan ngedol hak pambarepné. Awit kowé padha sumurup, yèn sawisé kuwi, nalika dhèwèké kepéngin nampa warisan berkah iku, dhèwèké katampik; amarga dhèwèké ora nemu papan kanggo mratobat, senajan iku digolèki kanthi temen-temen lan nganggo luh' [Ibrani 12:13-17].”

“Iki lumaku tumrap wong akèh kang ngaku pracaya marang kayektèn. Tinimbang nilar laku hawa nepsu, wong-wong mau nerusake lumaku ing sawijining jalur pendhidhikan kang kliru miturut sofistri pangapusing Iblis. Dosa ora kawawas minangka dosa. Sanadyan mangkono, ati nurani wong-wong mau wis kecemaran, atiné wis rusak, malah pikirane tansah rusak tanpa kendhat. Iblis migunakaké wong-wong mau minangka umpan kanggo mbujuk jiwa-jiwa marang laku najis kang ngrèmèhake sakabèhé kaananing manungsa. ‘Sapa sing nampik angger-anggeré Musa [kang satemené iku angger-anggeré Allah] mati tanpa kawelasan adhedhasar paseksèné wong loro utawa telu: Miturut panemumu, sepira luwih abot paukuman kang pantes ditampa déning wong kang wis ngidak-idak Putraning Allah, lan nganggep getihing prejanjian, kang ndadèkaké dhèwèké kasucèkaké, minangka barang najis, lan ngina Rohing sih-rahmat? Awit kita wanuh marang Panjenengané kang wis ngandika, Wangsulaning piala iku kagungan-Ku, Ingsun bakal malesi, pangandikané Gusti. Lan maneh, Gusti bakal ngadili umaté. Iku prakara kang nggegirisi tumiba ing tangané Allah kang gesang’ [Ibrani 10:28-31].” Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.